

07 — PROLEĆE

Hostel „Jasmin“ je rupa, ali mu možeš sa perona pljunuti na vrata, što mu daje prednost u odnosu na ostala svratišta namenjena jednodnevnoj ljubavi. Jelena me svaki put sačeka na stanici i zagrljeni prošetamo do „naše“ sobe. Po ulasku tamo, od Beograda više mnogo ne vidim.

Dan i noć intenzivne telesne aktivnosti kakve upražnjavam sa Jelenom baš umeju da iscrpe. Ustajem kako bih razbio sanjivost i izlazim na hodnik. Kupe je ionako prazan. Proleće je tek otpočelo i voz se probija kroz pustu ravnicu čiju jednoličnost tu i tamo narušava zelenilo tek izniklih useva.

„Gledaj sine!“, viknu neko. Umal' me srčko nije strefio kad sam ugledao osobu koja je te reči izgovorila. ON!

„Zeka! Jao, deda, zeka“, više balavac kraj njega i naglo vraćam pogled na krajolik. Zaista, jedan zec juri uporedo sa kompozicijom. Ne usuđujem se da pogledam prema njima. Stid me je.

„Uplašio ga je voz“, čujem kako objašnjava unuku šta se dešava. Jeza me prožima dok se prisećam.

Najednom misli mi prekida nešto što se strelovito obrušava na zverčicu što tutnji napolju gotovo pretičući voz. Ne razaznajem, pre- više je naglo, ali mi je najednom umesto zeca pred očima praznina koju popunjava rasprskavanje nečeg tamnog po zemlji.

„Šta je to deda? Šta je to?“, uzbuđeno zapitkuje mališa. I ja bih pitao kad bih imao koga.

„Jastreb, sine. Ulovio je zeca“, glas mu je smiren i sugestivan. Grčevito se odupirem želji da ga pogledam. Proklet bio, zašto mora biti ovde? Zašto ponovo u vozu?

„Jeeee!“, dere se pobednički balavac. Mesto kasapljenja više ne vidim, ali sada znam da je ono što se rasprskavalo posvuda oko mesta incidenta bila zečija krv.

„Hajde sine“, kaže i bacam pogled na njih. Otvara vrata kupea, gura klinca unutra, a onda se okreće i ugledah nasmešeno plave oči. Pogledavši me, razvlači usne u nekakav izraz trijumfa, pa nestaje u kupeu. Stomak mi se grči od tog đavoljeg osmeha. Ne mogu još

jednom da ga vidim, pa se i ja vraćam na svoje mesto. Spustivši se u sedište pokušavam da posmatram dosadno promicanje njiva kraj voza. Najednom postajem svestan da čovek koji me je upravo prepao ne može biti ista osoba od pre onoliko godina. Dodavola, pa imao sam tek šesnaest, a čovek koga sam danas ugledao izgleda upravo onoliko staro kao i onog davnog dana. Ne može nikako biti on! Biće da mi se priviđa od nečiste savesti. To me smiruje, pa postajem sve pospaniji, a u misli mi se vraća Jelena.

Ležimo jedno kraj drugog na boku, jedna joj je butina podamnom, a drugu je prebacila preko mene. Polako prodirem i čekam uzdah. Tek tada nastavljam, ali lagano, sve do kraja, pa se zaustavim i ljubim je. Ne pomičem se sve dok ne osetim da će umreti ako to ne učinim. Potom ubrzavam sve više, sve bešnje i do trenutka kad oboje istovremeno eksplodiramo ne treba mnogo. Onda se razdvajamo i obrćem se na leđa. Njoj nije dosta, još bi se mazila. Miluje me po grudima, spušta dodir niz stomak i obuhvata me šakom. Tamo dole. Za trenutak pomišljam da joj uklonim ruku, ali ona je čudo. Ponovo se uzbuđujem. Sklapam oči i puštam je da se igra.

Vešta je, oseća šta mi treba. Dodir joj je lagan, zna kad treba da dodirne vrh, a kada da me miluje. Maženje je toliko prijatno da imam osećaj da ću presvisnuti. Jelena ume da se zaustavi kad treba i vrhunac se neprestano odlaže. Nekako znam da je sve to san, ali mi prija dodir, pa makar i izmaštan. Ne želim da vidim, hoću samo da osećam, pa ne otvaram oči.

Najednom postajem svestan da sam u vozu i da sam zaspao. Otvaram oči, ali milovanje ne prestaje. Vidim da me mazi ruka prošarana istaknutim venama. Maljava ruka. Podižem pogled i susrećem se s njegovim nasmešeno plavim očima. Grabim ga, sklanjam ruku sa sebe i istrčavam u hodnik, da bih tek tamo shvatio da sam odeven u farmerke i majicu. Nešto nije u redu! Kosa mi je gusta, a koža glatka...

Sanjam! Ovo je san, ali san koji u detalje ponavlja onaj užasni događaj. NE, NE, NE! Nisam homoseksualac! Oduvek sam voleo žene!

„Vратићеš ми се, кад – тад. Чекаћу те“, каже човек док се наједном налазим на изласку из купеа с ранцем на леђима. Истрчавам у пролећни дан док ми у глави одзванија „Чекаћу те... чекаћу те...“

Sanjam! Isuse, promašiću stanicu! Teram sebe da se probudim i najednom se nalazim u gužvi. Voz je pretrpan uznemirenim ljudima. Kad se ukrcao toliki narod? Koliko li sam spavao?

Kočenje je naglo i oni što stoje zanose se, a neki i padaju. Škripanje kočnica je predugo. Poželeh da bacim pogled napolje, ali shvatam da vagon nema prozore. Ležim na patosu sred uzvrpoljenog mnoštva. Ne razumem. Zar opet sanjam?

Sledećeg trenu neko me je bolno nagazio. Dok se uspravljam iz podsvesti mi dolazi da u snu nema bola. Onda sam budan, nema druge, ali gde sam to i šta se dešava?

„Napolje, napolje!“, čujem galamu i gomila me povlači za sobom. Ništa ne vidim od gužve, ali sledim masu. Najednom, sunce me zaslepljuje i tek tada shvatam da je u vagonu vladao polumrak. Osećam snažan vonj crkotine i muka mi je. Stao bih da povratim, ali neprekidni pokret gomile me tera napred. Neko zapomaže ispred mene, a onda čujem vrištanje iza sebe. Šta se to dešava?

Idućeg trenu čovek pored mene pada. Prilika u crnom ga udara kundakom puške ponovo i ponovo. Povorka ne zastaje, prelaze preko

njega dok ga onaj i dalje bije. Još jednog nesrećnika izvlače iz kolone. Potom ženu s moje desne strane obaraju na zemlju. Nastavljam da koračam. Pokušavam da ne vidim. Neko me grabi za kosu i najednom sam van gomile. Ne znam ko me drži, ali vidim ruku s nožem. Bešika popušta i topli mlaz mi se sliva niz nogu.

„Ostav, Ante! Taj je moj“, čujem poznati glas, a ono iza mene me pušta da se skljojкам. Podižem pogled uz visoke sare uglancanih čizama, crnu uniformu, opasač sa pištoljem i najzad se susrećem sa nasmešeno plavim očima svog ljubavnika. Nad kapijom iza njega vidim natpis „RADNA SLUŽBA USTAŠKE ODBRANE SABIRNI LOGOR BR.III. „

„Čekao sam te sine. Svuci se do gola i pođi sa mnom. Imamo mnogo lepih dana pred sobom“, kaže čvršće stežući bič i ja počinjem da otkopčavam košulju.

Proleće je i ponovo sam mlad.